

*Pongrácz Nikolett*  
*Egy titkos szerelem története*

*1. Rész*

*Lángra lobbant bennem valami,  
Nem akarom őt soha elveszíteni,  
Mellette érzem magam biztonságba,  
Ha elhagy, elveszem a homályba.*

*Nem akartam komplikációt az életembe. Esküszöm én mindig próbáltam a rendes, tiszta és egyszerű úton járni. De amikor találkoztam vele, minden... minden bonyolulttá vált...*

*Napos idő volt, én úgy gondoltam, hogy szükségem van egy sétára. Nagyon ki voltam merülve, de mégis... valami arra ösztökélt, hogy menjek. És ha a belső hang azt mondja, menjek, hát akkor én megyek is.*

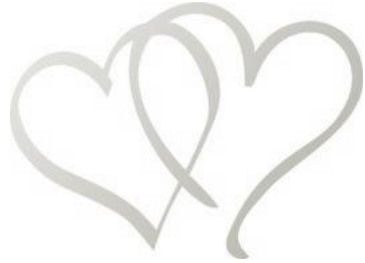
*Felvettem egy fehér trikót, és egy rövid farmernadrágot, a hosszú barna hajamat oldalra fogtam, majd belebújtam a papucsomba, és még a napszemüvegemet is felvettem, és már indultam is. A lépcsőn lefelé menet azon tanakodtam, hogy hova is menjek, végül a közeli kis tóra esett a választásom. Szerettem ott lenni, olyan békés és nyugodt ott a környezet, hogy az ember legszívesebben ott maradna örökre. Mégis a legfurcsább, hogy eddig még soha senkit nem láttam azon a környéken, egy árva lélek, annyi se volt. Így még inkább a szívemhez nőtt az a hely, mert utáltam a tömeget. Félttem tőle... vagy nem is tudom.*

*Lassan lépkédtem, élveztem, ahogy a napsugár simogatja a bőrömet. Meleg, de kellemes idő volt. Nem az a tikksasztó hőség, amikor legszívesebben inkább otthon maradsz, vagy még otthon se vagy képes megmaradni... nem, ez a kellemes meleg volt.*

*Ahányszor megláttam a tavat, a szívemet mindig különös érzés öntötte el. És ez alkalommal sem volt másképp, de most meglepetés is ért egyben.*

*Egy fiú ült az egyik fa árnyékában, ha nem lennék ilyen... hm... éleslátású, akkor nem is vettem volna észre. Persze neki is feltűnt, hogy látogatója van, és persze le se vette rólam a szemét. Én gyorsan elfordítottam a fejemet és leültem a partra a lábamat meg belelógattam a vízbe.*

*Éreztem, hogy a fiú engem néz, vizsgálgat... háttal ültem le, mert tuti, hogy zavarba jöttem volna, ha szembe vagyok vele...*



Hátrapillantottam és akkor a tekintetünk találkozott, éreztem, hogy elvörösödöm, ezért gyorsan visszafordultam.

- Szia! – hallottam a fiú hangját, immáron mellőlem.

- Jézusom! – ez volt az első szó, amit ki tudtam nyögni.

A frászt hozta rám. – Mégis? Hogy jöttél ide ilyen halkán?

- Lopakodó üzemmód. – nevetett a fiú. – Bocsi, hogy megijesztettelek.

- Semmi baj. – mondtam mosolyogva, és valószínűleg megint rák vörösén. – Azt hittem... hogy csak én tudok erről a helyről...

- Igen, én is. – ült le mellém. – Nem baj ugye?

- Nem, nem baj.

- Csak mert, úgy nézel ki, mint aki zavarban van. – mosolyodott el újra.

- Kösz. ... Tudok róla.

- Nem kell miattam zavarba lenni. – mosolygott újra a fiú.

Felé fordítottam a tekintetemet, és kérdően felvontam a szemöldökömet. De, csak annyit értem el vele, hogy újra megjelent az arcán az a görbe vonalka. Kék szeme, vagy inkább zöld - olyan furcsa színváltós - csak úgy sugárzott az örömtől... Vajon nekem örül ennyire? A haja világos barna, talán inkább szőke. És jól kisportolt alakja volt.

- Sportolsz valamit? – kérdeztem tőle egyből.

- Úgy is fogalmazhatunk, – hangzott a válasz.

- Miért? Mit csinálsz?

- Katona vagyok.

- Tényleg? Aszta... Ez fura. – ráncoltam a homlokom.

- Hogy-hogy? – kérdezte nagy komolyan.



- *Jaj, félre ne értsél. – mondtam gyorsan az arcára nézve. – Nem úgy értem, hogy rossz értelemben fura. Csak inkább, hogy, nem megszokott. Érted?*

- *Értem. – bólintott.*

- *Megsértettelek?*

- *Nem. – rázta a fejét.*

- *De igen. – mondtam szomorúan. – De tényleg, tényleg nem úgy értettem...*

- *Héé. – fogta meg a kezemet és mosolyodott el újra. – Semmi baj, tényleg. Nem sértettél meg.*

*Megint elpirultam. Elhúztam a kezemet, majd gyorsan elkezdtem játszani a vízzel, hogy valamivel lekössem magam.*

- *Még sose láttalak itt. Pedig én szinte minden nap itt vagyok, – mondtam, miközben egy kis hajót hajtogattam a nádból.*

- *Mert sokat utazom. És nagyon ritkán vagyok itt. De én már láttalak, De csak most vetted észre először.*

- *Az lehetetlen. – ráztam a fejem. – Biztos jól el voltál bújva.*

- *Talán. – mosolygott.*

- *Biztos.*

- *Oké... - emelte fel védekezőképpen a kezét. – Elbújtam. De ma megleptél.*

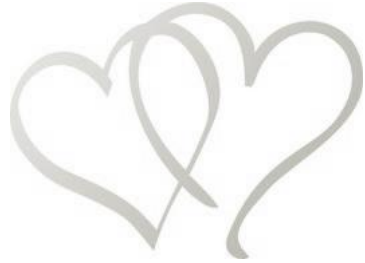
- *Mint, ahogy te is engem. Pedig hulla fáradt vagyok, Mégis... valami azt súgta, hogy ide kell jönnöm. – mondtam halkán és magam se hittem el, hogy ezt csak úgy bevallom neki.*

- *Hát ez fura.*

- *Nem ér az én szófordulatomat használni. – mondtam nevetve.*

- *Miért?*

- *Mert arra, csak nekem van jogom. – húztam ki magam.*



- Na persze... - mosolygott.

Visszamosolyogtam rá, majd újra a vízzel játszottam, miközben elengedtem a hajómat. Egy ideig néma csendben ültünk, majd úgy éreztem, hogy még többet kell tudjak róla.

- Mesélj! Mégis mi az, amit a katonaságnál csinálsz?

- Hm... - elkömolymódott, majd körülnézett.

- Senki nincs itt rajtunk kívül. – mondtam neki halkán.

- Jobb róla meggyőződni. – mondta mosolyogva.

- Oké... Nos? Hallgatlak.

- Csak akkor mondom el, ha megígéred, hogy senkinek nem beszélsz róla, és senkinek még csak meg sem említed, hogy találkoztál velem.

- Még csak a nevedet sem tudom, hogy említselek meg? – kérdeztem, és próbáltam nem mosolyogni, mert nagyon is komolynak tűnt. – Megígérem.

- Orvlövész vagyok.

- Az... milyen?

- Tudod, én rólam nem tudnak, nem látnak, és mégis ott vagyok.

- Mint... Mint például a házak tetején a...

- Neem. – mosolyodott el megint. – Azok mesterlövészek.

- Aha. Akkor... várjál, csak nem azok a beöltözött emberek? Akik olyan fura maskarába vannak, mint az erdő... mármint érted?

- Értem. Igen az vagyok én.

- Az érdekes. Akkor... várjál, nem tudnak rólad, és nem is látnak ugye? Ezt mondtad. De akkor... mégis te hol vagy?

- Legtöbbször a fán, vagy bokor alatt... bárhol, ahol konkrétan nem láthatsz meg.

- Itt például? – húztam fel a szemöldököm.



*Azonnal elmosolyodott.*

*- Itt például, ott van az a sűrű bokor. – mutatott a tó másik oldalán lévő nagy bokortömegre. – Simán. Vagy a nádas.*

*- Volt, hogy a nádasba bújtál el? – néztem rá kérkedve.*

*- Télen. – nevetett. – Hideg volt.*

*- De miért?*

*- Nem is tudom... Csak úgy...*

*- És mégis mióta „nézegetsz” te engem?*

*- Nem sok ideje... Egy éve. – mosolygott.*

*- Neeeee. – mondtam meghökkenve. – Egy egész éve???*

*- Igen. Sajnálom.*

*- Kábé, egy éve, hogy ide tévedtem. Mindig, olyan fura érzés fogott el valahányszor itt voltam. A gyomromba... valahogy... mintha ez a hely vonzott volna... De... - ráemltem a tekintetemet, és éreztem, hogy megint elspirulok. – Azt hiszem, én most megyek,*

*- Miért?*

*- Te süket vagy? Én... Egy éve?*

*- Igen. Igazából, amikor itthon voltam, mindig ide jöttem ki. És... te szinte minden nap itt voltál.*

*- Nem hangzik neked ez kicsit betegesnek?*

*- Nem tudtam, hogy merjek-e közeledni feléd... Hol boldog voltál, és csak úgy sugárzottál, hol letört, meggyötört.*

*- Igen. – bólintottam. – Ez az élet.*

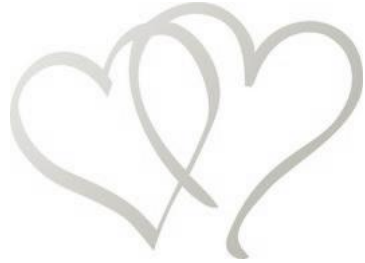
*- Van barátod?*

*- Nincs.*

*- Akkor, nem látom értelmét, hogy elmenj. – mondta.*

*- Válaszolj! Nem tartod ezt betegesnek, hogy szinte megfigyeltél?*

*- A lételemem a megfigyelés, Így ez nekem nem beteges. De a te szemszögedből... igazad van. Sajnálom.*



*Hátrébb húzódtam, és átkaroltam a térdemet, majd a szemébe néztem.*

*- Hogy hívnak?*

*- James, James Smith.*

*- Én Rose vagyok, Rose Goldenhauer.*

*Újra elmosolyodott és én megint elpirultam. Valahányszor így néz rám, mindig zavarba jövök,*

*- Hagyd abba, kérlek, – mondtam neki halkán.*

*- Nekem tetszik, ahogy elpirulsz.*

*- Hát jó. – sóhajtottam. – Mesélj még, kérlek,*

*- Mit?*

*- Mi a dolga az orvlövésznek? Gondolom... le kell lőnöd valakit... vagy nem?*

*- Nem teljesen, de ez is benne van a pakliban. Én elhelyezkedem és várok. Az úgynevezett célpontot, élve kell elkapnunk, de ha a likvidálási parancsot megkapom, sajnos lőnöm kell.*

*Csendben figyeltem a reakcióit, miközben válaszolt. Majd némán vártam, de nem mondta tovább.*

*- Öltél már? – kérdeztem halkán.*

*Fürkésző tekintetét emelte most rám, a szemében már láttam az igazságot, nem mondta ki csak bólintott. Összeszorítottam a számat. Majd a vízre bámultam.*

*- Ha... ha ez zavar téged, - kezdte halkán.*

*- Nem kell elmenned. Ez a te dolgod. – emeltem rá a tekintetemet. – Csak még egy kérdés. Ha nem látják... akkor mégis... milyen messze vagy te tőlük?*

*- Mindenképpen három kilométeren belül, merthogy a puska hatótávolsága három kilométer. Ez változó igazából.*

*- Miféle puska?*

*- Nehéz féle. Tizenhét kilogramm.*



- Ahhoz kell erő... De úgy látszik neked ezzel nincs problémád. – mondtam mosolyogva.

- Nincs. Kondíba kell tartanom magam.

- Azt gondoltam. És... miért mondd ezt nekem el... csak így... egyszerűen?

- Bízom benned.

- Miért? – néztem rá kérdően. – Mármint, nagyon jó érzés meg minden... de csak most találkoztunk először...

- Szimpatikus és őszinte lánynak tűnsz.

- Őszinte vagyok.

Ez volt az első nap amikor találkoztunk. Úgy hiszem, mind a ketten elgondolkodtunk azon az éjjelen, és talán nem csak én bámultam a plafont úgy, mint egy bolond szerelmes lány, hanem... talán... esetleg... merem remélni, hogy ő is érezte ezt a furcsa dolgot kettőnk között. Persze, én ezt nem tudhatom...

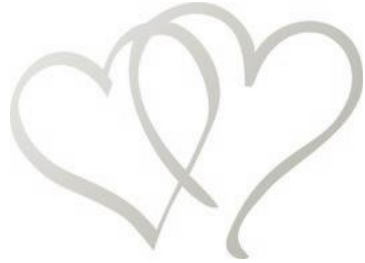
Igazából vártam azt a pillanatot, amikor közel hajol hozzám és megcsókol, de nem tette. Így kénytelen voltam én lépni, de a bátorságom az igazán kicsike volt, és csak a pusztit nyomtam az arcára.

James... James Smith, azt hiszem menthetetlenül beléd szerettem!

Azt mondta, szeretne még találkozni. Én pedig azt mondtam, hogy az én részemről ennek semmi akadálya. És remélem, hogy ő se akar egyhamar megválni tőlem.

Édes Istenem! Most már tudom, hogy mi az ami odavonzott, mi az amiért annyira kötődtem ahhoz a helyhez. Vajon létezik ilyen? Tényleg nem csak az én bolond képzeletem játszik velem? Szerethetek valakit, akiről nem is tudtam eddig? Létezhet, hogy ez a különös varázslat hívogatott? Bárhogyan is a





szerelém furcsa dolog. Furcsa, mégis, most úgy érzem magam, mintha a felhők közt járnék, csodálatos.

Egy orvlövész... Azt mondta, hogy „Csak akkor mondom el, ha megígéred, hogy senkinek nem beszélsz róla, és senkinek még csak meg sem említed, hogy találkoztál velem.”

Ez az orvlövészesdi olyan... olyan titkokféleség... fogalmam sincs, hogy ezt miért mondta el nekem. Abszolút semmi fogalmam róla... Azt mondta, és most pontosan idézem „Bízom benned.” meg „Szimpatikus és őszinte lánynak tűnsz.”.

Bárhogy is, bízik bennem, és úgy hiszem én is benne...

Másnap persze újra találkoztunk. És ő még többet mesélt el nekem arról, hogy ez a „munka” milyen is.

- Mondj el minden. – kértem. – Még azt is amit már tegnap elmeséltél. Olyan érdekes...

- Ugye tudod, hogy nem beszélhetsz róla senkinek? – kérdezte komolyan.

- Igen, igen tudom.

- Nos, ez az egész akció úgy kezdődik, hogy én kapok egy fényképet, egy időpontot és egy helyszínt. Ezek után, két nappal a bevetés előtt odautazom, ahol ugye várható az úgynevezett célpont. Én egyhelyben maradok, nem mozdulok, – szemét fürkészően rám emelte, majd mikor látta, hogy nincs kérdésem ezzel kapcsolatban folytatta. – Nem eszem, nem iszom, nem alszom. Semmi féle, fajta okkal nem mozdulok meg.

- Várjál! – esett le hirtelen a dolog. – Két napig ott ülsz, fekszel bármit is csinálsz... és nem mozgatsz?

- Nem. De nem feltétlenül két nap a két nap.

- Ezt hogy érted?

- Hát... van hogy az időpont megváltozik, Egy-két nappal, vagy akár egy héttel...

- Jézusom.



- *Kitartás. Ennyi az egész.*
- *Mond tovább. – kértem.*
- *Nos, legtöbbször, mint már mondtam a célpontot élve kell elkapnunk, és ha nem sikerül, akkor...*
- *Likvidálni kell. – bólintottam.*
- *Igen. – most újra fürkésző tekintettel nézett rám. – Tényleg nem zavar, hogy már öltem?*
- *Mondtam... Ez a te dolgod. – kerültem a választ.*
- *Kérlek, legyél őszinte. – felém nyúlt a kezével, de amit látta, hogy összerenzenem, a keze megállt a levegőben. – Félsz tőlem?*
- *Mi értelme lenne? – néztem rá kétkedően.*
- *Semmi. Soha nem bánthanálak.*
- *A gyűlkosság, - hajtottam le a fejemet. – szörnyű dolog, még ha parancsot is teljesítettél... De, én elfogadom, vagy legalábbis megpróbálom elfogadni, és remélem, hogy olyan embereket öltél meg... akik úgymond megérdemelték, – rá emeltem a pillantásomat és láttam rajta hogy elgondolkodik a válaszon.*
- *Nem akarlak eltaszítani magamtól. – mondta halkán.*
- *Tehát nem, olyan embereket öltél meg?*
- *Erről nem beszélhetek. Ha valamiről hát erről tényleg nem kell, hogy tudjál.*
- *Ha eddig elmentél... akkor most miért állsz meg?*
- *Mert nem akarom kockára tenni az életedet.*
- *Eddig szemben ültünk egymással, ő törökülésben ült, én pedig, ahogy tegnap is felhúztam a lábamat és átkaroltam. James most felemelkedett és letelepedett mellém és megfogta a karomat.*
- *Sok ellenségem van, és nem akarom, hogy rólad tudomást szerezzenek, főleg arról nem, hogy sokat tudsz rólam. Azzal a halálos ítéletedet írnanék alá.*



- És mégis mesélsz nekem... – fektettem a fejemet a térdemre. – Ezek ellenére, mégis elmondod, hogy ki vagy...

- Te kértél meg rá. – felelte értetlenül.

- Ugye ezzel nem az a célod, hogy magadhoz láncolj? – szaladt ki a számon a kérdés.

- Nem. – mondta komolyan, miközben elhúzta a kezét. – Tisztességes módon játszom. És ez nem tartozik a közé. Eszem ágában sincs ilyen módon magamhoz láncolni. Semmi értelme. Akkor méész el, amikor akarsz.

- Nem akartalak megbántani. Sajnálom.

- Nincs rá okod. Nos? Méész vagy maradsz?

- Haragszol rám, ugye? – szememben könnycsepp csillogott. Nem értettem miért van rám ilyen hatással. Teljesen kétségbeestem.

Amint kicsordult a szememből egy könnycsepp az arckifejezése megváltozott. Felém nyúlt, de most nem a kezemet fogta meg, hanem magához húzott.

- Ne sírj kérlek. Miattam ne. Nem érdelem meg, hogy miattam akár csak egy könnycseppet is ejtsél.

- Nem akartalak megbántani. – mondtam újra színpogva.

- Tudom. Tudom, ne haragudj, teljesen logikus volt a kérdésed. Sok ilyen fiú van, és nyilván kevés a kivétel, de nekem tényleg nincs ezzel az egészszel semmi féle fajta célom. Csak... szerettem volna teljesíteni a kívánságodat. Ha lehet így fogalmazni.

- Nem megyek el. – mondtam félig a vállának, félig a fülinek, amivel szembe találtam magam.

- Oké.

A közelében, olyan érzésem támadt, mintha soha többé semmitől nem kellene félnem. Olyan biztonságérzet tört rám.

Ne félj! Én vigyázok rád!



*Teljesen megfeledkeztem arról, hogyha  
köllepek, ebből a tökéletesen elszigetelt helyről, újra visszatérnek a  
mindennapi problémák.*

*Ez az élet! emlékeztettem magam rá. Semmi más. Csak  
szenvedés, és fájdalom.*

*- Amint vége egy küldetésnek, hazautazom, és úgy teszek,  
vagy legalábbis próbálok úgy tenni, mintha csak egy átlagos  
katonai feladatot láttam volna el. Hiszen otthon senki nem tudja,  
hogy én ki... vagy inkább mi vagyok. A világ számára  
tulajdonképpen én nem is létezem.*

*- Mit csinálsz... ha esetleg olyan feladatot kaptán, amit  
nem szeretnél megcsinálni?*

*- Semmit. Muszáj megtennem.*

*- És ha... ha, tegyük fel hogy van barátnőd. – mondtam  
lassan és megfontoltam a dolgokat. – És ha őt kellene... Ha ő  
lenne célpont...*

*- Azt akárod kérdezni, hogyha téged kéne megöljelek  
megtenném-e?*

*- Nem. – mondtam határozottan. – Én azt kérdeztem,  
hogyha a barátnőd lenne a célpont, akkor őt megölnéd-e.*

*Csak sikerült összeszednem a gondolataimat. De azért az  
utolsó szónál megborzongtam.*

*- Nem tudom.*

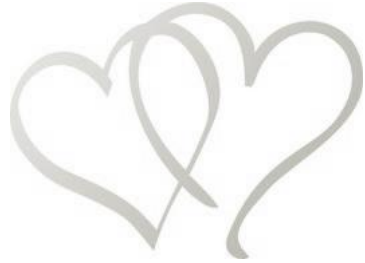
*Elhúzódtam tőle és a szemébe néztem.*

*- Nem tudod? – vontam fel a szemöldökömet.*

*- Tudod, ez nem olyan egyszerű dolog. Ha valamit meg  
kell tenni, hát azt meg kell tenni, de... lehetnek olyan esetek, mint  
például ez is, amikor az ember nem tudja, hogy melyik parancsot  
teljesítse.*

*- Mi az hogy melyik parancsot?*

*- A szívének a parancsát, vagy a felettesének a parancsát.*



- Engem megölnél? – bukott ki belőlem a kérdés.
- Nem. – mondta komolyan. – Egy angyalt bűn lenne elpusztítani.
- De ha nem ismernél, akkor megtennéd, vagy nem? – kérdeztem elpirulva.
- Ha parancsot kapnék rá, akkor...
- Szóval igen. – bólintottam, és próbáltam figyelmen kívül hagyni a szívem vagy dobogását.
- Még mindig úgy gondolod, hogy ez az én dolgom?  
Nem feleltem. Háttal fordultam neki és a vízre néztem.
- Hülyeség volt ez a kérdés. – mondtam halkán. – Miért is akarna engem a katonaság? Nem igaz?
- Nem vártam rá választ, és ezt James is megérezte. Talán el is tűnt mögülem. Hátranéztem, és láttam, hogy még mindig ott ül. Kicsit megnyugodtam.
- Egy ilyen küldetés során, - folytattam inkább a fogatozást. – megszálász valahol?
- Nem. – hallottam a komor hangját. – Miért csinálod ezt?
- Tessék? – néztem hátra értetlenkedve.
- Miért csinálod ezt? – ismételte meg a kérdést. – Látom rajtad, hogy ez az egész már túl sok neked, de mégis folytatod. Miért?
- Mert... – itt megfordult a fejembe, hogy konkrétan akkor most szerelmet vallok neki és kész, de nem, ezt abban a pillanatban el is vettem, amit megfordult a fejemben. – Érdekel.
- Ennyi? Érdekel és kész? – kérdezte kételkedve.
- Igen. Csak ennyi. Semmi több.
- Nem szállható meg sehol. Mert különben megtámadnák a helyet. Ez is kész öngyilkosság lenne. – válaszolt bővebben.



- Érttem. Akkor semmi féle fajta fedő sztorit nem is kell kitalálnod, vagy még csak hasonlót sem.

- Nem. – mosolyodott el.

Igazából, nagyon keveset mosolyog. Szerinte nem áll jól neki, de én szeretem a mosolyát. És az egész fejét is. Akár tetszik neki akár nem.

- És... a küldetésekre egyedül mész?

- Ha elértem a konkrét helyet, az egyetlen ember akivel kommunikálok az a társam. De vele is csak rádión keresztül. Ő értesít, hogy ha van valami változás.

- Érdekes. Ez az egész... Kalandos?

- Kalandos? – nevetett fel. – Szerinted?

- Nem tudom, igazából. Talán attól függ. Igazából itt a lebukás az, ami az egyetlen galibát okozhatja nem? Talán az kalandos lehet, ahogy... kimentenek? Ahogy megmenekülsz... Vagy nem?

- Talán. – bólintott komolyan. – Nem szabad hibázni. És akkor nincs semmi galiba.

- Nem szabad hibázni... Tényleg! Ha rosszul találsz el azt, akít... likvidálnod kell... akkor...

- Az elég nagy hiba lenne, mivel csak egyszer lőhetünk. Persze előfordulhat, hogy több célpont van. Mondjuk.. tegyük fel, hogy felszámolunk egy kábítószert egységet... Amerikába, - a szemében felragyogott a csillag, amikor kimondta ezt a szót... Amerika - és ott általában táborokban vannak az úgynevezett célpontok. Ilyenkor egy lövés van mindenkire. De ilyen helyre a legjobbakat küldik el úgyis.

- És te hova tartozol?

- Én a 10 legjobb között vagyok, – mosolyodott el újra. – Röptében eltalálok akármilyen kicsi tárgyat.

- Mondjuk egy legyet?



- Egy legyet? – nevetett. – Azt anélkül is eltálofom, hogy rácéloznék. A golyó olyan gyorsan megy, hogy még csak esélye se lenne arrébb repülni. Naná hogy eltálofálnám.

Elmosolyodtam.

Közelebb jött akkor hozzám, és átölelt. Ezernyi pillangó áradt szét a testemben, és a szívem csak úgy dübörgött. Persze, hogy megint elpirultam.

- Érzem, ahogyan lüktet az ereidben a vér. – mondta halkán.

- Még jó hogy érzed. – próbáltam poénkodni, de nagyon is jól értettem, hogy mire céloz.

Nem tudom, mennyi ideig ültünk ott szótlantul. Mire észbe kaptunk már sötét volt.

- Nekem lassan mennem kell. – mondtam halkán.

- Hazakísérlek, – emelkedett fel magával húzva.

- Semmi szükség rá. – ráztam a fejemet. – Nem fog senki se elrabolni. Amúgy is, ha egy évig kibírtad, hogy egyedül megyek haza most is kibírod.

- Nem mentél haza soha egyedül. – mondta halkán.

- Hogy mi? – mosolyodtam el. – Még hazafele is szemmel voltam tartva?

- Igen. – nézett rám, majd amint meglátta, hogy nem vagyok mérges ő is elmosolyodott. – Egy angyalra vigyázni kell. – simogatta meg az arcomat.

- Nem vagyok én angyal. – ráztam a fejemet.

- Ha nem akard, hogy hazakísérjelek, felőlem oké. – vont vállat.

- Persze mert akkor inkább követni fogsz. Hát akkor inkább gyere velem.

- Helyes. – bólintott elégedetten.

Elindultam. Ő mellém lépett és csendben jött mellettem.



- Oké, figyelj. Én megengedtem, hogy velem gyere, de nekem nehogy most némán menjünk egymás mellett mert attól idegbajt kapok,

- Oké, hát akkor mond, miről szeretnél beszélgetni.

- Nem tudom, bármiről. Akármiről, csak ne csendben oké?

- Oké. Mesélj valamit magadról.

- Mit?

- Bármit, ami az eszedbe jut.

- Oké, az elő dolog utálok, ha túl tág dologról akarják az emberek, hogy meséljek nekik. Úgyhogy kénytelen leszel leszűkíteni a dolgot.

- Van valami hobbid.

- Van. Verseket írok.

- Igen? Nos, akkor egy művésznővel van dolgom? – mosolyodott el.

- Jól van, köszönöm szépen. De igen. Nagyon szeretek verseket írni, az egyik legjobb módja annak, hogy az ember kifejezze magát. De nagyon jó.

- Tudsz most nekem mondani egyet?

- Oh, nee. Ezt könnyöregve kérlek ne kérd tőlem. Ilyenkor teljesen k.o. van nálam. Annyit érnél el hogy zavarba hozol.

- Azt hiszem ezt már elértem. – nevetett.

Befordultunk a házunk sarkánál és én megálltam a lépcsőházunk előtt.

- Miféle verset szeretnél?

- Hát, tudod, ha már zavarba hozlak akkor ugye csináljam rendesen. Úgyhogy egy szerelmes verset, ha van.

- Nincs. – mosolyodtam el.

- Ne hazudjál. – fogta meg a derekamat. – Halljam!

- Egy szerelmes vers. Tudod, ezt az érzést a legnehezebb leírni.





- Igen. Tudom.

- Én megpróbáltam, de közel sem lett olyan tökéletes, ahogy azt el lehetett volna mondani.

- Ne mentegetőzzél, hanem mondd!

- A szerelem... írta Rose Goldenhauer: Rózsa nyílik az arcodon,/ Huncut mosoly az ajkodon,/ Fényes csillag a szemedben,/ Apró remegés a lelkédben.

Ahogy elszavaltam neki az én kis négysoros versemet, minden reakcióját figyeltem. Amint a végére értem elmosolyodott és bólintott.

- Szép.

- Szép? – néztem rá csodálkozva. – Egy szó? Ennyit éreksz neked?

- Hát jó, nagyon szép. – mondta mosolyogva.

- Mennem kell. – sóhajtottam.

- Holnap látlak?

- Majd meglátjuk, – feleltem. – Legyen... meglepetés.

- Nem szeretem a meglepetéseket, de azt hiszem téged képes leszek elviselni. – vágott vissza azzal az ördögi mosolyával.

- Ha te mondd. – vontam vállat.

Lassan elkezdett közeledni felém. Tekintete az ajkamra tévedt, és én éreztem, hogy újra előnt a forróság. Szinte hallottam, hogy a szívem ver. Kezét a hátamra csúsztatta és magához húzott. Milliméterek választottak el minket egymástól, amikor megcsörrent a telefonja.

- Basszus! – szitkozódott, ahogy előhúzta a mobilját.

Én álltam, megrökönyödve. A pillangók pedig csalódottan szálltak tova, hogy egy más lány lelkét cirógassák.

- Igen. Értem. Persze, teljesen tisztába vagyok vele. Igen. Igen. Nem, nem kell segítség odatalálok, Persze. Köszönöm. Egy órán belül úton leszek. Igen. Igen. Viszlát.



Gyorsan lezajlott a telefonbeszélgetés. Mintha a vonal másik felén csak elhadarták volna a dolgát. Alig tartott pár másodpercnyi szünetet. Valószínűleg kódolt nyelven beszéltek hozzá. Persze elképzelhető, hogy ez csak az én fantáziám agyszüleménye.

- Ne haragudj, de most el kell mennem. – fordult felém.

- Hova mész?

- Feladatot kaptam. Még ma este elutazom.

- És mikor jössz vissza?

- Ha minden simán megy akkor négy nap múlva újra itthon leszek,

- És ha nem megy minden simán?

- Akkor egy-két hét is lehet.

- Oké.

- Jó éjszakát, Angyalom. – mondta és egy csókot nyomott a homlokomra, majd eltűnt.

Elmosolyodtam, majd megráztam a fejemet.

- Jó éjszakát. – suttogtam a semmibe.

Szörnyű dolog úgy magára hagyni az ember, hogy azt se tudja hányadán áll azzal a valakivel, akibe már az első találkozó óta teljesen bele volt bolondulva.

Nem lehet tudni, hogy akkor most te is tetszel-e neki. Persze az is kétes, hogy mondtál-e valami olyat, ami nem tetszett neki és azért nem látod se színét se hamvát. De ez nálunk nem állt fenn.

Persze az sem segít a helyzeten, hogy fogalmam sincs hogy mire mondta azt hogy „Persze, teljesen tisztába vagyok veled.”. Lehet hogy örültség, de mi van akkor, hogy ha mégis csak tudomást szereztek rólam. És tudják, hogy én létezem. És most éppen arról akarják lebeszélni, hogy újra találkozzon velem.



*Na meg persze az idő. Az se volt nagyon az előnyömrre. Már egy hét eltelt azóta, hogy utoljára láttam. Persze hogy kétségbe vagyok esve. Folyton az jár az eszembe, hogy mi történhetett velem, vagy hogy már nem vagyok neki elég jó, hogy találkozunk. Lehet hogy csak barátként tekint rám? De akkor miért akart megcsókolni? Vagy nem is akarta, csak úgy csinált mintha? Hogy ne sértsen meg azután a vers után?*

*Jézus Krisztus segíts rajtam!*

*Aznap természetesen már voltam kint egyszer a kis tavacskáznál, de nem bírtam ki, hogy még egyszer oda ne menjek. Annyira pánikba voltam, hogy mi lehet, hogy legszívesebben minden percemet ott töltöttem volna arra várva, hogy újra találkozunk. De ezt ugyebár nem tehettem meg bizonyos okokból kifolyólag.*

*Lassan lépkédtem, de valahogy éreztem, hogy nem hiába megyek le mégis amikor leértem, és nem várt rám James teljesen kétségbeestem.*

*Mi van ha valami baja esett? Mi van ha... ha egyszerűen tényleg nem akar tőlem semmit? Ha valami rosszat mondtam?*

*Az órák teltek múltak, de ő nem volt sehoh. Ránéztem az órámra. Fél 10 volt. Nem láttam értelmét, hogy tovább itt maradjak. Így szépen felálltam, odasétáltam a tóhoz és a vízbe néztem. A hold ezüstösen csillogott benne, és az én arcképem lemondóan nézett vissza rám.*

*- Talán ennyi volt. – sóhajtottam.*

*- Micsoda?*

*A másodperc töredéke alatt végigfutott rajtam a hideg, megborzongtam, és megcsúsztam. Ha az a magabiztos erős kéz nem húz vissza, akkor a vízben landoltam volna. Akkora baj nem lett volna, hiszen biztos, hogy jó meleg volt. Na de azért mégis... Csürom vizesen hazamenni. Az azért csak na!*



- Leszokhatnál róla, hogy a frászt hozod rám. – mondram a megmentőm vállának, teljesen biztos voltam benne, hogy James az, hiszen senki más nem ismeri rajtunk kívül ezt a helyet, és végeredményben igazam is volt, amint meghallottam a választ.

- Nem tehetek róla, hogy nem tiszta a lelkismereted angyalka.

Éreztem, ahogy egy csókot nyom a homlokomra. Ahogy azt egy héttel ezelőtt is tette.

Naná. Nem ám megcsókolna... Nem egy nyavalyás puszival kjszúrja a szemem. Ezzel se lettel közelebb a megoldáshoz, hogy most tulajdonképpen mi van.

Persze megkérdezhetném, hogy ugyan miért nem csókolysz meg? De ez olyan hülyén hangzik,.. Ráadásul mi van akkor ha tényleg nem akar tőlem semmit? Kétkedve ugyan, de azért megpróbáltam a tudtára adni, hogy igenis tessék megcsókolni.

- Azt hittem, hogy már nem is jössz...

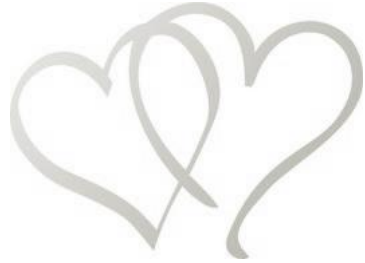
- Kicsike komplikáció adódott. A megbízásom egy három napot csúszott, igazából azt hittem, hogy csak holnapra érek haza. De megtettem minden tőlem telhetőt, hogy még ma hazaérjek és újból lássam az én mosolygós, pirulós Angyalomat.

- Angyalod? Nem gondolod, hogy kicsit elbízod magad? – kérdeztem mosolyogva.

- Hát, amíg nincs barátod, addig úgy hiszem, nyugodtam lehetsz az Angyloom, de ha majd lesz barátod akkor természetesen, csak Angyalka leszel.

Na tessék! Nem ám azt mondaná, hogy elvégre az enyém vagy nem? Vagy hogy, miért nem tetszik? Neeem, ugyan már! Könnyörgöm, hát nem nyilvánvaló, hogy beléd vagyok esve?!

- Tessék? – zökkentett ki James a méltázásomból.



*Elvörösödtem, mert közben rájöttem, hogy majdhogyanem hangosan mondtam ki a szavakat. Persze azt hiszem így is elég érthető voltam, de azért jobb ha csak hülyét játsza ilyenkor az ember.*

*- Mit tessék? – néztem rá értetlenkedve.*

*- Nem értettem, hogy mit mondtál?*

*- Nem érdekes. – ráztam a fejemet. – Csak veszekedtem magammal.*

*- Húha... – mosolyodott el.*

*- Naaa! Nem ér kinevetni. – vágtam hasba viccesen. – Ez igaz is komoly dolog.*

*- Hogyne.*

*- És mi történt a küldetésen? – nem volt rá szükség, hogy pontosan elmondjam, hogy mire is gondolok, mert egyből tudta.*

*- Semmi. Nem volt semmi dolgom. Csak fekéüdtem.*

*- Az jó. – sóhajtottam.*

*A napok teltek, múltak, és lassan egy hónap lett belőle. Engem persze még mindig a kétségbeesés kerülgetett. Minden nap amikor találkoztunk arról szólt, hogy beszélgettünk, hazakísért, búcsúzásakor adtam egy puszit az arcára és kész.*

*Közben elment egy újabb küldetésre, és úgy nézett ki én újra egyedül maradok egy hétig. Minimum egy hétig. Szörnyű ami ilyenkor az emberben lejátszódik.*

*Tudni, és nem tudni. Tudod, hogy tetszel neki, már biztos vagy benne. De mégse kapsz rá elég jelzést, hogy biztosra tudd. Nagy így lehet az embert teljesen megbolondítani. És én állíthatom teljesen belebolondultam Jamesbe. Nem, ez nem az az egyszerű szerelem... vagy szeretet bárhogy is akarjuk megfogalmazni. Nem, ez sokkal több volt annál.*



*És én újra kétségbeestem, amikor a  
megígért minimum idő elkezdett kitalódní.*